

Blog Karel Hendriks - 27-12-2012

Karel Hendriks (26) heeft eind 2010 en begin 2011 voor UNHCR in Nederland onderzoek naar staatloosheid gedaan. Het UNHCR rapport "Mapping Statelessness in the Netherlands", werd in november 2011 gepubliceerd. Het laat zien welke moeilijkheden staatlozen ervaren en voorziet het fenomeen van een menselijk gezicht.

Karel is nu door UNHCR aangenomen als Associate Protection Officer in Bagdad, onder andere om verder onderzoek te doen naar staatloosheid in Irak. Hieronder de blog die hij ter plekke bijhoudt over zijn tijd in Irak. In dit eerste verhaal van zijn hand vertelt hij over de enerverende veiligheidstraining die hij de eerste week heeft gevolgd.

Salaam Aleykum!

Wanneer je in Bagdad landt, wordt over de intercom omgeroepen: "Thanks for travelling with the UN today. We hope you'll fly with us again and we wish you a pleasant stay in Iraq". Toch prettig, na een week lang afgemat te zijn tijdens de veiligheidstraining in Jordanië (een helm en een kogelvrij vest, samen goed voor 15 kilo, voelen aan als honderd kilo na een dag rennen, sjouwen en afgebeeld worden). Met name de eerste dag was behoorlijk onaangenaam. In feite was het een acht uur durende powerpoint presentatie over wat je allemaal kan overkomen in Irak. Niet goed voor het moraal, maar de trainers willen het "boiling frog syndrome" bestrijden: als je een kikker in een pan met koud water stopt heeft hij het schijnbaar niet door als je de temperatuur langzaam opvoert, totdat het te laat is.

Gelukkig werd ik op sleeptouw genomen door een stel geharde soldaten die het op hun oude dag wat rustiger aan wilden doen. Inmiddels kunnen jullie met een gerust hart in mijn bijzijn een hartstilstand krijgen, stoppen met ademen of zelfs catastrofaal aan het bloeden slaan; ik weet er raad mee. Ik weet ook hoe ik van een kapotgeschoten auto over moet stappen in een vluchtwagen, en wat voor etiquette ik moet aanhouden bij een checkpoint.

Aan het eind van de week zou ik naar Bagdad gaan, maar omdat de compound vol zat werd ik omgeleid naar Erbil, in het rustige Koerdische noorden van Irak. Erbil is booming – de buitenlandse investeringen stromen binnen in deze totaal stabiele regio, die de Koerden hermetisch hebben afgesloten om hun eigen veiligheid te waarborgen. Erbil is mooi, een tikkeltje slaperig zelfs, met gezellige markten en even daarbuiten de ostentatieve rijkdom die zo onlosmakelijk verbonden lijkt te zijn met oliedollars.

Ik ben op bezoek geweest bij een vooraanstaande familie uit de regio, wiens enorme (verder lege!) ontvangstkamer zo groot was dat hij deed denken aan het clichébeeld van Britse adel die naar de andere kant van de tafel schreeuwt of iemand de zout kan doorgeven. De ontvangst was er niet minder hartelijk om; dankzij het traditionele Koerdische pak dat ze me cadeau deden kan ik voortaan incognito rondreizen! Het moge duidelijk zijn: Erbil was Irak voor dummies. (Helaas ontsnapt ook Koerdistan niet aan de heibel in Syrië: het ontvangstcentrum dat ik bezocht was een indrukwekkende chaos van schreeuwende mensen, huilende baby's en stapel, stàpels meegenomen bagage.)

Nee, dan Bagdad. Meteen op het verouderde vliegveld werd duidelijk dat de zaken er hier anders voorstaan. In volledig beschermende outfit werd ik onder gewapende escorte door een betonnen tunnel geleid. De escorte was gespannen, de wegen nagenoeg leeg. Na een uurtje bereikten we Tamimi; de VN compound waar nog 250 andere wereldverbeteraars hun gang gaan.

Eén ding kan met zekerheid zeggen: ik hoef absoluut niet te vrezen voor een overdaad aan luxe. De compound is een nauw labyrint van metalen containers, volledig ingepakt in zandzakken, overkapt door verschillende grote metalen stellages. M'n container is een mufte bouwval. Gelukkig is midden in de compound een gezellig pleintje ingericht – een van de weinige plekken waar je omhoog kan kijken en de lucht ziet. M'n collega's zijn gedreven en het werk is geweldig. Ik ben druk bezig met de voorbereidingen voor een conferentie waar allerlei Irakese prominenten aanwezig zullen zijn. Het doel is om ze te overtuigen van de noodzaak om staatloosheid grondiger aan te pakken en hun nationaliteitswetgeving te hervormen. Fingers crossed!